మళ్ళీ పెళ్ళి

సుగుణ, భాస్కరరావులు ఆ రోజు రిజిష్ట్రార్ ఆఫీసులో పెళ్ళి చేసుకున్నారు. తరువాత ఓ దేవాలయంలో సుగుణ మెడలో మంగళసూత్రం కూడా కట్టాడు భాస్కరరావు లాంఛనంగా.

రోజూ ఎన్నివేలమందో పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారు. అందులో సుగుణా భాస్కర్రావులు ఒకరు. ఇందులో ఏం వింత వుందని ఎవరన్నా అనుకోవచ్చు! పెళ్ళిచేసుకోడం వింతవిషయం గాదు. ఎటొచ్చీ వింతఅల్లా వితంతువుని, అందులో పిల్లాడితల్లిని భాస్కరరావు పెళ్ళాడడం వింతేగా మరి! భాస్కరరావుకీ రెండో పెళ్ళే! అయినా మగాడు. అందులో ముప్పైఏళ్ళ వాడు రెండోపెళ్ళి చేసుకోడం అతి మామూలు విషయం!

అందుకే భాస్కరరావుని పొగడ్తలతో, శుభాకాంక్షలతో సహద్యోగులు, మిత్రులు, అధికారులు ముంచెత్తారు. అతని సంస్కారాన్ని, ఆదర్శాన్ని పొగిడారు. అతని హృదయవైశాల్యాన్ని కొనియాడారు. భాస్కర్రావు హృదయం గర్వంతో మరింత విశాలం అయింది. చాలా మంచిపని, ఘనకార్యం సాధించిన తృప్తితో అతని మనసు నిండిపోయింది.

ఇంక సుగుణస్థితి!.... ఆమెకి యిప్పటికీ యిదంతా నిజంకాదేమో భ్రమేమోననే అనుమానం! ఈ పెళ్ళి నమ్మశక్యంకాని విషయంలాగే అనిపిస్తూంది.

పెళ్ళిఅయిన ఎనిమిది నెలలకే కారుఏక్సిడెంటులో భర్తపోతే ఇంకెందుకీ బ్రతుకనుకుంటూ అందరిలాగే కుళ్ళికుళ్ళి ఏడ్చింది. దేన్లోనన్నా పడి చద్దామనుకుంది. ధైర్యం చాలకపోవడంకాక, తనతోపాటు మరో ప్రాణిని హత్యచేయడం పాపం అన్న పాపభీతితో ఆ పని చేయలేక పోయింది. తరువాత.... పిల్లాడుపుట్టాక వాడికోసం బ్రతకకతప్పదని నిశ్చయించుకుని; ప్రాణాలు, ఆశలు, కలలు అన్నీ ఆ పసికందుమీదే నిల్పుకుని నిర్లిప్తంగా రోజులు వెళ్ళదీయసాగింది.

నా అని చెప్పుకోడానికి ఒక అన్నమాత్రం వున్నా.... ఆ అన్న మీద జీవితాంతం ఆధారపడివుండడం యిష్టంలేక, ఉన్న డిగ్రీఆధారంతో ఉద్యోగంలో చేరింది,

సహోద్యోగి అయిన భాస్కరరావుతో పరిచయం, ఏణ్ణర్థంలో యీ విధంగా మలుపుతిరిగి రూపుదాలుస్తుందని సుగుణ ముందుగా ఎన్నడూ అనుకోలేదు. తీరాచేసి రూపుదాల్చాక ఏంచెయ్యాలో తోచని అయోమయంలో పడిపోయింది సుగుణ.

పరిచయం అయిన ఏణ్ణర్థంతర్వాత భాస్కరరావు 'పెళ్ళిచేసుకుందాం' అని అడిగినపుడు సుగుణ తడబడిపోయింది! భయపడింది! బాధపడింది! ముందుగా సహోద్యోగిగా, తరువాత మంచిమిత్రుడిగా, ఇంకొన్నాళ్ళతర్వాత శ్రేయోభిలాషిగా మాత్రం అనుకుంది భాస్కరరావుతో పరిచయం పెరుగుతున్నకొద్దీ! అంతకుతప్ప మరోభావం ఆమె మనసులో ఎప్పుడూ లేదు. అందుకే కలవరపడిపోయింది భాస్కరరావు అడగ్గానే.

భాస్కరరావు అయితే సుగుణనిచూసిన ముందురోజునించీ ఒకే అభిప్రాయంలో ఉన్నాడు. అందంగా వుంది! అయినింటిపిల్ల! పెళ్ళాడదామనుకున్నాడు ఆమె విధవ అని తెలియకపూర్వం! తీరాచేసి ఆ సంగతి తెలిశాక, అప్పటికే అతని మనస్సులో నాటుకుపోయిన కోరికని పీకిపారేయడం అతనివశంలో లేకపోయింది. రెండోపెళ్ళి అయితేనేం.... నాకుమాత్రం రెండోపెళ్ళి కాదా! యిలాంటి విషయాలలో పురోగమించాలి అని సర్ది చెప్పుకున్నాడు. పిల్లాడు ఉన్నాడన్న విషయంమీద చాలారోజులు ఆలోచి

చాడు భాస్కరరావు. ఆఖరికి వుంటేనేంలే. వాడిని వాళ్ళమ్మ చూసుకుంటుంది. తనేం చెయ్యాలి. వాడి పోషణ ఖర్చేగా. వాడి పోషణఖర్చు వాడి అమ్మే పెట్టుకుంటుంది. ఉద్యోగంచేస్తుందిగా. తనకేం నష్టం వుండదు. అని నచ్చచెప్పుకున్నాడు. ఈ పెళ్ళిని అభ్యంతరపెట్టే పెద్దలు తనకి ఎవరూ లేరు. అన్నగారున్నా ఆయన యీ కాలంవాడేగనక అభ్యంతరపెట్టడు. అసలు కలుగచేసుకోడు తన విషయం. అన్నీ నిశ్చయించుకుని తన ఉద్దేశం సుగుణ ముందు బయటపెట్టాడు.

సుగుణ ముందు కాదంది. అలాంటి పని చేయలేనంది. భాస్కరరావు అనేకవిధాల నచ్చచెప్పాడు. రోజులు మారాయి. మనమూ మారాలి అన్నాడు. తప్పొప్పుల ప్రసక్తి ఏంలేదని నొక్కిచెప్పాడు. ఆలోచించుకోమన్నాడు.

సుగుణ ఒక రోజుకాదు. మూడునెలలు రాత్రింబగళ్ళు ఆలోచించింది. యీ సమస్య ఎన్నాళ్ళు ఆలోచించినా ఎటూ తేల్చుకోలేని అయోమయంగానే కనపడింది యీ సమస్య ఆమెకి! పోయిన భర్తకి ద్రోహం చేస్తున్నట్టు బాధ. ఏదో కానిపని చేస్తున్నట్టు పాపభీతి. నలుగురికీ మొహం ఎలాచూపడం, ఏమనుకుంటారన్న కుశంకలు ఓవైపు. మరోవైపు.... మోడైపోయిన తన జీవితం మళ్ళీ చిగిర్చి పుష్పిస్తుందన్న ఆశ— యిలా ఎటూ తేల్చుకోలేక నలిగిపోయింది. ఈ రెండేళ్ళలోనే తన బ్రతుకులో ఏర్పడిన వెలితి. నిర్లిప్తత తలచుకొని, ముందు రోజులు ఇంకెలా గడుస్తాయో ఊహించి తనకి దొరికిన అవకాశాన్ని ఎందుకు వినియోగించుకోకూడదూ అన్న ఆలోచన వచ్చేది. తను తన బిడ్డని పోషించుకోగలదు. కాని.... కానీ.... పట్టుమని పాతికేళ్ళులేని తను.... పట్టుమని ఆరునెలలుకూడా కాపురం చెయ్యని తను.... ఆ ఆరునెలలని తల్చుకుంటూ అరవైఏళ్ళు వంటరిగా బ్రతకగలదా! బ్రతుకులో మాధుర్యం చచ్చిపోయి, చావలేక బ్రతుకుతూ బ్రతికేబ్రతుకుకంటె భవిష్యత్తు మళ్ళీ అందంగా, ఆనందంగా బ్రతికే అవకాశం కాళ్ళముందుకు వచ్చి నిల్చుంటే తనెందుకిలా ఆలోచిస్తూంది!!

తరతరాలుగా భారతస్త్రీ సంస్కృతి, సాంప్రదాయాలు జీర్ణించిపోయిన భారత స్త్రీ వారసురాలు సుగుణ. కనకే సుగుణ అన్నాళ్ళు యీ విషయం ఆలోచించింది. అన్నగారిముందు యీ సమస్యని పెట్టింది సుగుణ. అభ్యంతరం చేపుతాడనుకున్న అన్నకూడా పెద్దగా అభ్యంతరం చెప్పలేదు. "నీ యిష్టం వ్యక్తత వచ్చినదానివి, చదువుకున్నదానివి, నీకు నేనేం చెప్పను? ఆలోచించుకో. ముందుకి అడుగువేయాల్సిందానివీ నీవే, ఆ పర్యవసానం ఎలాంటిదైనా అనుభవించాల్సిందీ నీవే. నీవేం చిన్నపిల్లవిగావు. నేనేం చెప్పగలను" అన్నాడు. నీ యీ పనివల్ల నన్ను వెలేస్తారని ఈ రోజుల్లో భయంలేదు. కనక ఆలోచించుకుని నీ యిష్టంవచ్చినట్లు చెయ్యి, నీవు మళ్ళీ పసుపుకుంకంతో సుఖంగా వుంటానంటే నేనుమాత్రం సంతోషించనా? అన్నాడు. అనుకున్న ఆ అభ్యంతరంకూడా లేకపోయింతర్వాత యింకెన్నాళ్ళో ఆలోచించలేదు. సుగుణ. అన్నగారుకూడ తన బరువు బాధ్యతలని ఇంకెన్నాళ్ళో మోయలేడని సుగుణకీ ఈమధ్య అర్థం అవసాగింది. తను సంపాదిస్తున్నా, తన బరువు మోయడం అన్నగారికి ముఖ్యంగా వదినగారికి యిష్టంలేదనీ యీ మధ్య చాలా సందర్భాలలో గ్రహించింది సుగుణ. ఇలాంటి పరిస్థితిలో పిల్లాడిని పెట్టుకుని వంటరిగావుండి రోజులు భయంభయంగా వెళ్ళబుచ్చడంకంటె మళ్ళీ తను, తన ఇల్లు, సంసారం అంటూ ఏర్పరుచుకుంటే తప్పేమిటనుకుంది సుగుణ.

తను చేస్తున్న పనిలో తప్పులేదని తనకి తను నచ్చచెప్పుకోడానికి సుగుణకి మూడు నెలలు పట్టింది. ఆ తర్వాత భాస్కరరావుకి తన అంగీకారాన్ని చెప్పింది సుగుణ.

భర్తపోయిన రెండుసంవత్సరాల తరువాత మళ్ళీ విధవవేషంలోంచి సధవ వేషంలోనికి మారటం ఏదో కలలోమాదిరి అన్పించసాగింది సుగుణకి.

అది సుగుణా భాస్కరరావులకి మొదటిరాత్రి. ఇద్దరికిద్దరికి మొదటి రాత్రి అనుభవం తీరిపోయినా ఇద్దరూ కల్సిన మొదటిరాత్రి అది! సుగుణ అన్నగారు ఆ మూడురోజులు తన యింట గడిపి వెళ్ళమని కోరాడు దంపతులని.

గది చాలా సింపుల్‌గా వుంది. ఓ మంచంమీద తెల్లటి దుప్పటి పరిచిన ప్రక్క, డ్రస్సింగ్ టేబిల్‌మీద మంచినీళ్లు, నాలుగురకాల ఫల హారాలున్నాయి. నాలుగు అగరువత్తులు మాత్రం వెలిగించారు. రెండో పెళ్ళికి యింతకంటె ఆర్భాటం అట్టహాసం చేయడం బాగుండదని గది మామూలుగానే వుంచారు.

పదిదాటి ఇరవై నిమిషాలు అయినా యింకా గదిలోనికి రాని సుగుణ మీద విసుక్కుంటున్నాడు భాస్కరరావు ఆమె రాకకోసం మహాఆరాటంగా తలుపువైపు పదేపదే చూస్తూ నిరీక్షిస్తున్నాడు. కాసేపు పేపరుంటే తిరగే శాడు. కాసేపు ఇటూఅటూ పచార్లుచేశాడు. మరోసారి అద్దంముందు నిలబడి తల దువ్వుకుని పౌడరు రాసుకున్నాడు. ఎన్నిచేసినా సుగుణరాకపోవడంతో అశాంతిగా ప్రక్కమీద కూర్చున్నాడు,

అక్కడ.... ఇంకో గదిలో పిల్లాడిని పడుకోబెట్టడానికి సుగుణ నానాతంటాలు పడ్తూంది. 'వెళ్ళవమ్మా సుగుణా, అతన్నిందాకనగా గది లోకి వెళ్ళమన్నాం.... బాగుండదు.... అప్పుడే పదిన్నర అయింది. 'నీ వెళ్ళు నేను చూస్తానులే రవిని' అంది వదినగారు. అందిగానీ రవి తల్లిని వదిలిపెడితేనా ? వదినగారు ఎత్తుకోబోతే పెద్దపెట్టున రాగం ఆరం భించాడు. మెడ కావలించుకుని వదలకుండా పడుకున్న రవిని . తప్పించు కుని ఎలా వెళ్ళడమో సుగుణకి అర్థం గాలేదు.

'ఎలా వదినా! వీడు నిద్రపోండే! ఏడుస్తున్నాడు ఎలా వెళ్ళడం ?' అంది కాస్త బిడియంగా. రోజూ యీ పాటికి నిద్రపోయే రవి, యివాళ యింతవరకు నిద్రపోకుండా కళ్ళు విప్పుకుని చూస్తున్నాడు. తల్లి అలంక రించుకోవడం, తనని వంటరిగా వదలి ఎక్కడకో వెళుతుందన్న సంగతి రెండేళ్ళ రవికి అర్థమైపోయింది ... అందుకే కాస్త కళ్ళుమూస్తూ, తెరుస్తూ ప్రక్కలో తల్లివుందో లేదోనని చూసుకొంటూనే వున్నాడు. జోకొట్టి నిద్రపోయాడు అనుకుని నెమ్మదిగా లేచేవేళకి, మళ్ళీ రవి లేచి కూర్చునే వాడు. గంటనించీ యీ భాగోతం జరుగుతూంది.

"బాగుంది ఇవాళ వీడు యిలా అల్లరిపెడుతున్నాడేమిటి? అతను విసుక్కుంటాడో ఏమిటో.... కాసేపు ఏడిస్తే ఏడిచాడు నీవు వెళ్లు" అంది మళ్లీ వదినగారు.

కొడుకు యిక్కడ ఒంటరిగా ఏడుస్తూంటే తనక్కడ....? ఛా.... ఎలా? 'ఎలా వదినా?' అంది నిస్సహాయంగా సుగుణ. ఇలాంటి పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కోడం? సుగుణకి ఓ ప్రక్క సిగ్గు, బిడియం, భాస్కరరావు ఏమనుకుంటాడోనన్న బెదురు. రవి నిద్రపోకుండా ఎలా వెళ్లడం అన్న ఆలోచనలో ఆమె మనసు అదో మాదిరిగా తయారయింది.

'పోని వీడిని తీసికెళ్ళి అక్కడే పడుకోబెట్టుతాను' అంది ఆఖరికి సిగ్గువిడిచి సుగుణ పదకొండు అవవస్తూంటే.

'అతనేం అనుకుంటాడో.... అలా బాగుండదు!' అంది వదినగారు. కాసేపు అలా ఇద్దరూ మొహాలు చూసుకుంటూ కూర్చున్నారు. ఈ లోపల నిద్రకి ఇంక ఆగలేక రవి కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. మరో ఐదు నిమిషాలు అలాగేచూసి నెమ్మదిగా చడీచప్పుడు కాకుండా లేచింది సుగుణ. 'అమ్మయ్య' అనుకున్నారిద్దరూ.

సుగుణని గదిలోకి పంపి వదినగారు రవి మంచందగ్గిర ప్రక్కేసుకొని పడుకుంది.

భాస్కరరావు గదిలోకి వచ్చిన సుగుణనిచూసి అంతవరకు పడిన అసహనం, చిరాకు మరిచి నవ్వుతూ 'యిప్పుడా తీరుబాటు అయింది రావడానికి' అన్నాడు దగ్గరికివచ్చి.

"రవి.... రవి యిప్పటివరకు పడుకోలేదు.... నన్ను వదలిపెట్టకుండా ఏడిచాడు" తలవంచుకొని కాస్త సిగ్గుపడుతూనే అంది సుగుణ. కారణం విన్న భాస్కరరావు మొహం అదోలాఅయింది. అయినా తొందరగా మొహంలో భావం మార్చేసి "నేనిక్కడ నీకోసం గంటనించీ ఎంతలా ఎదురుచూస్తున్నానో తెలుసా! నీకలా ఏం ఆత్రుత లేదన్నమాట. అక్కడ కూర్చున్నావు అలా........" అంటూ భుజాలమీద చేతులువేసి దగ్గరికి తీసుకోబోయాడు. సుగుణ హఠాత్తుగా ఎందుకో త్రుళ్లిపడింది.

భాస్కరరావు స్పర్శకి ఆమె ఎందుకో కుంచించుకుపోయింది. హఠాత్తుగా తన మొదటిరాత్రి గుర్తువచ్చింది! మనసంతా ఏదో బాధ నిండింది! ఏదో కానిపనికి పాల్పడినట్లు ఆమె హృదయం గిలగిలలాడింది. సుగుణ ఆస్థితిలో వుండగానే గదిలోనించి రవి ఏడ్పు వినపడడం మొదలుపెట్టింది. సుగుణ కంగారుపడింది. మళ్లీ లేచిపోయినట్టున్నాడు. ఈ రెండేళ్లనించీ, భర్త పోయిందగ్గరనుంచి వాడిమీదే ప్రాణాలన్నీ పెట్టుకుని అనుక్షణం వాడితోనే గడిపేది. రాత్రిళ్ళు వాడిని ప్రక్కలోపెట్టుకునే పడుకునేది. తల్లిదగ్గరతప్ప విడిగా పడుకోడం అలవాటులేని పిల్లాడు, తల్లిప్రక్కలో లేనిసంగతి నిద్రలో కూడ గ్రహించి సుగుణ వెళ్లినవెంటనే మళ్లీ లేచికూర్చున్నాడు. వాడిని సముదాయించడం, మళ్లీ నిద్రపుచ్చడానికి వదినగారు పడే పాట్లు సుగుణకి అన్నీ వినిపిస్తూనేవున్నాయి. వదినగారు పెరట్లోకి లేచి వెళ్లిందిగాబోలు అక్కడనించికూడా వాడి ఏడ్పు గట్టిగా విన్పిస్తూంది. సుగుణ ఏంచెయ్యాలో తోచనట్లు బెదురుగా చూసింది భాస్కరరావువంక. అతను అదేమీ పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. ఐదునిమిషాలు గడిచినా రవి యేడ్పు అంతకంతకీ ఎక్కువవుతుంటే సుగుణ భరించలేకపోయింది. అమ్మా.... అమ్మా.... అన్న పసివాడి ఏడ్పు ఆమె గుండెలని తాకి ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయసాగింది. అలా పిల్లాడు యేడుస్తుంటే తనిక్కడ .. ఛా.... ఆమె హృదయం కొడుకు యేడ్పు విని ఇంకా సహిస్తూ వుండలేకపోయింది. భాస్కరరావు చేతుల నించి తప్పించుకుంది. 'యేమిటీ!' అన్నాడు కాస్తఆశ్చర్యంగా భాస్కరరావు.

"బాబు ... రవి.... ఇందాకటి నుంచి యేడుస్తున్నాడు...." అంది గొణుగుతూ.

"అయితే" అన్నాడు కాస్త అసహనంగా భాస్కరరావు. "వాళ్ళేవరో చూస్తారులే....పడుకో ఏడ్తారులే ..." అన్నాడు మళ్ళీ. నిస్సహాయంగా చూస్తూ వాడి యేడ్పు వింటూ మరి రెండు నిముషాలు చూసింది ఇంక ఆగలేక "వస్తాను....ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ వారిస్తున్న భాస్కరరావు చేతులనించి తప్పించుకుంటూ తలుపు తీసుకొని బయటకువెళ్ళింది. ఊరుకో బెట్టలేక అవస్థ పడుతున్న వదినగారి చేతుల్లోంచి పిల్లాడిని తీసుకుంది.

"వదినా!" అంది బేలగా సుగుణ, పిల్లాడిని గుండెలకదుముకుంటూ.

"అమ్మా" అంటూ రవి, సుగుణ మెడనిగట్టిగా వాటేసుకున్నాడు. సుగుణ కళ్ళలో అప్రయత్నంగా నీరు తిరిగింది.

"అమ్మా!....నీవు నా దగ్గర బజ్జో!" అన్నాడు మాటలు స్పష్టంగా వచ్చిన రెండేళ్ళ రవి "నీవు వెళ్ళవద్దు....నా దగ్గిరే వుండు" అన్నాడు.

"యేమిటమ్మా యిలా అల్లరి పెడుతున్నాడు ఇవాళ....యేం చెయ్యడం" అంది వదినగారు విసుగ్గా "ఇవాళ నిన్ను వదిలేటట్లు లేడు.... ఏం చేస్తావు? అతనే మనుకుంటాడో ఖర్మ....!"

"యేంచెయ్యను వదినా... ఛా... ఇలా వీడ్ని వదిలి నేనక్కడ ఎలా సుఖంగా...." సుగుణ గొంతు పట్టుకుంది "పోనీ వీణ్ణి గదిలోకి తీసుకెడతాను. అక్కడే పక్క వేసి పడుకోబెడతాను" అంది. మరో అయిదు నిముషాలకు కూడా రవి పడుకునే సూచనలు లేకపోవడంతో అలా తప్ప మరో మార్గంయేం లేదని స్పష్టమయింది. సుగుణ మరో పరుపు పట్టుకెళ్ళి గదిలో వేసివచ్చింది. భాస్కరరావు సుగుణ వచ్చి పరుపు వేయడం మంచం మీద పడుకుని తీక్షణంగా చూశాడు. సుగుణ అది గ్రహించినా చూపులు తప్పించి రవిని తీసుకొచ్చి తలుపులు వేసింది.

'యేమిటిది?....వాణ్ణెందుకు తెచ్చావు' అన్నాడు భాస్కరరావు చిరాగ్గా.

"యేంచెయ్యను. వన్నొదిలి ఎంతకీ నిద్రపోవడంలేదు .. యేడుస్తు న్నాడు" అంది శుష్కహాసం చేస్తూ, వాడిని పడుకోబెట్టి జో కొడుతూ.

"హుఁ....బాగుంది" కర్కశంగా అన్నాడు భాస్కరరావు అంత కంటే క్రొత్త భార్యను ఇంకేమనాలో అర్థంగాలేదు. అలా తీక్షణంగా కాసేపు చూసి అటుతిరిగి పడుకున్నాడు. అతని వుత్సాహం. ఆత్రుత. ఆరాటం అంతా నీళ్ళు కారిపోసాగింది. అతనికి చాలా కోపంగా అసహ నంగా వుంది. కాని అది ఏ విధంగా చూపించాలో అర్థంకాలేదు. తన ఆనందానికి అడ్డుపచ్చిన ఆ రెండేళ్ళ పిల్లాణ్ణి నమిలి మింగేయాలన్నంత కోపంగా వుంది. ఇదేంఖర్మ! మొదటి రాత్రి హాయిగా వుండాల్సిన తనకి

ఈ పిల్లాడు అడ్డు వస్తున్నాడు పిల్లడి తల్లిని పెళ్ళాడి తనేం తొందర పడ లేదుగదా అన్న బాధ తలెత్తింది. వీడే అడ్డు లేకపోతే యీపాటికి.... యీ పాటికి.... చిరాకుగా మళ్ళీ ఇటు తిరిగాడు. సుగుణ వాడిప్రక్కనే పడుకుని నిద్రపుచ్చుతూంది. అర్థరాత్రి కావస్తూంది. కోపం ముంచుకు వచ్చింది భాస్కరరావుకి. ఏమిటీ వ్యవహారం? కనీ వినీ ఎరుగని సంగతి! శోభనరాత్రి పెళ్ళాం పిల్లడి ప్రక్కన నిద్ర బోవడం ఎక్కడన్నా ఉందా; ....అనుకున్నాడు. "అనుభవించు గొప్పగా, యేదో అనుకుని పిల్లాడి తల్లిని పెళ్ళాడితే ఇంతకంటే యేం అవుతుంది" అంది మనసు. ఈ వ్యవహారం యేదో తేల్చాలి! లేకపోతే రోజూ ఇదే వ్యవహారం సాగితే లాభం లేదు! చాలా గట్టిగా మనసులో నిశ్చయించుకున్నాడు.

సుగుణ మరో అరగంటకి రవిని నిద్రపుచ్చి లేచి వచ్చింది. కోపంగా అటు తిరిగి పడుకొన్న భాస్కరరావుని ప్రసన్నం చేసుకోడానికి భుజం మీద చెయ్యివేసింది. "వెళ్ళు వెళ్ళు అక్కడే పడుకో" అన్నాడు చిరాకుగా.

"కోపగిస్తే ఎలా? నేనేం చెయ్యను వాడు నిద్ర పోకపోతే" అంది నెమ్మదిగా సుగుణ. తెల్ల చీరలో మెరిసిపోతున్న అందమైన భార్య దగ్గిరికి వచ్చాక ఎంతోసేపు కోపాన్ని చూపలేకపోయాడు భాస్కరరావు. చేయి లాగి కూర్చోపెడుతూ "చూడు ఇదేమన్నా బాగుందా.. నీవే చెప్పు...." అన్నాడు. సుగుణ ఏం అంటుంది? "నా కిదేం నచ్చలేదు ఎందుకలా అలవాటు చేయాలి పిల్లాడికి.... రేపట్నించి యిదే వరసయితే నాకు కోపం వస్తుంది సుమా" అన్నాడు. సుగుణ జవాబీయలేదు. ఆమెకిదంతా యేమిటోలా వుంది. ఒక ప్రక్క కొడుకు మరో ప్రక్క మొగుడు! ఎవర్ని కాదంటుంది? యేం చేస్తుంది? యేమిటి ఇలాంటి అవస్థలో పడ్డాను అనుకుంది, మొదటి రోజే ఇలా వుంటే....తరువాత....?

"మాట్లాడవేం, ఎంతయింది టైము చూడు. ఎన్ని గంటలు వృథా చేశావో చూడు" దగ్గిరికి తీసుకుంటూ భాస్కరరావు నవ్వుతూ అన్నాడు. బలవంతంగా నవ్వింది సుగుణ.

భాస్కరరావు, సుగుణ కాపురం పెట్టి పదినెలలవుతూంది.

ఈ పదినెలలు క్రొత్తగా పెళ్ళి చేసుకున్న సుగుణకి పది క్షణాల లాగ కాక పది యుగాలు గడిచినట్లనిపించింది. పెళ్ళి చేసుకుంటే జీవితంలో పోగొట్టుకున్న ఆనందం, సుఖం లభ్యమవుతాయని ఆశించిన ఆమె ఆశలు కోరికలు తీరకపోగా ఈ పెళ్ళి చేసుకుని పొరపాటు చేయలేదు గదా. చేసుకుని తప్పుచేశాను. పొరపడ్డాను .... తొందరపడ్డాను, అనుకున్న సంఘటనలు, సన్నివేశాలు చాలా జరిగాయి ఈ పదినెలలలో ;

ఈ పెళ్ళి తనకి సుఖ సంతోషాలు యీయడం అటుంచి మరిన్ని సమస్యలని తెచ్చి పెడ్తుందని సుగుణ ముందు ఎన్నడూ ఊహించలేదు.

భాస్కరరావు యిలా ప్రవర్తిస్తాడని, యింతలా మారిపోతాడని ఊహించకపోవడం తనదే పొరపాటని వగస్తూంది. తమిద్దరి మధ్య కలతలకి, కలహాలకి తన బిడ్డ కారణంగా నిలుస్తాడని, ఆ బిడ్డని అంతలా ద్వేషిస్తాడని, శత్రువులా చూస్తాడని అనుకోని సుగుణ ఏ మెరుగని పసి పిల్లాడిని అంత ఏహ్యంగా చూడడం సహించలేక పోతూంది. వాడి నీడ కూడ భాస్కరరావు భరించలేక పోతున్నాడని అర్థం అయ్యాక ఏం చెయ్యాలో తోచని స్థితిలో గిలగిలలాడ సాగింది.

ముందునుంచీ, కాపురానికి వచ్చిన రోజునించే రవిని ద్వేషిస్తున్నా చాలా రోజులకి గాని గ్రహించలేక పోయాననుకుంది సుగుణ.

ముందురోజు బెడ్ రూములో రవి ప్రక్క కూడా వేస్తుంటే "వాడి ప్రక్క ఇక్కడెందుకు ? ప్రక్కగదిలో వెయ్యి" అన్నాడు అదోలా. 'వాడక్కడ ఎలా పడుకుంటాడు చిన్నపిల్లాడు' అంది మామూలుగా సుగుణ.

"అలాగే అలవాటవుతుంది; మన గదిలో పడుకోబెట్టడం మంచిది గాదు. అలా నా కిష్టంలేదు" అన్నాడు కాని, రెండేళ్ళన్నా నిండని పసి వాడిని మరీ గదిలో ఒంటరిగా పడుకో బెట్టడానికి సుగుణ మనసు అంగీక రించలేదు.

"మరో ఏడాది, రెండేళ్ళుపోతే ఎలాగో పడుకోబెట్తాం. ఇప్పటింకా చిన్నవాడు వాడొక్కడు ఎలా పడుకుంటాడు. అందులో వాడికసలు విడిగా పడుకోడం అలవాటులేదు" అంది. మామూలుగా సుగుణ. భాస్కరరావు కాసేపు వాదించాడు. మొహం ముడుచుకున్నాడు కాని సుగుణ అంత పట్టించుకోలేదు ఆ విషయం.

రాత్రిళ్ళు సుగుణ పడుకోడానికి రావడంలో ఆలస్యం జరిగిందంటే అదంతా రవివల్ల అని భాస్కరరావుకి కోపం వచ్చేది. వెళ్ళు వెళ్లు నీ కొడుకు దగ్గరే జోలపాటలు పాడుకుంటూ పడుకో. అని అలిగే వాడు. అవతల పిల్లాడ్ని నిద్ర పుచ్చడం. తరువాత భర్తగారిని బ్రతిమాలుకోడం- అలా అవస్థపడేది సుగుణ.

పిల్లాడికి పాలుపడ్తునో, భోజనం తినిపిస్తునో, స్నానం చేయిస్తున్నప్పుడో భాస్కరరావు పిలవగానే చేతిలోపని వదిలేసి రావాలనేవాడు. వాడే నీకు ముఖ్యం. నా మీద నీకేం లేదన్నమాట. ఎంతసేపూ వాడి లలనా పాలనాతో సరిపోతుంది గానీ నా సంగతి నీ కక్కర లేదని మొహం ముడుచుకుంటూ చెప్పేవాడు.

పిల్లాడి సంగతి చూడకూడదనా ఏమిటి అతని ఉద్దేశం అని ఆశ్చర్య పడేది సుగుణ.

సుగుణ కొడుకుని ముద్దులాడుతూంటే యీర్ష్యగా చూసేవాడు భాస్కరరావు. మరీ పట్టలేనపుడయితే 'చాల్లెద్దూ ఆ ముద్దులు.... మహా కొడుకు నీకేవున్నట్లు పొంగి పోతున్నావు' అనేవాడు నవ్వుతూనే 'అంత ముద్దు వస్తున్నాడేమిటి, నీ కొడుకు?" ఆ మాటలకి కొస్త నొచ్చుకునేది సుగుణ. తన కొడుకు తనకి ముద్దురాడూ ?... పొరపాటున కూడా ఎప్పుడూ భాస్కరరావు పిల్లాడిని దగ్గరికి తీసేవాడు కాదు. ఇల్లో కొన్నాళ్ళ తర్వాత తనుపుకొద్దీ రవి దగ్గర చేరితే తప్పుకునే వాడు భాస్కరరావు. సుగుణ చుట్టు ప్రక్కల లేకపోతే పొమ్మన్నట్టు తీక్షణంగా గదమాయించి చూసేవాడు వాడిని చూస్తూ, ఇంట్లో వాడు తిరుగుతుంటే ఏదో బాధగా వుండేది, వాడిని

చూసినపుడల్లా సుగుణ మొదటి భర్త అప్రయత్నంగా గుర్తు వచ్చేవాడు తన కంటె ముందు సుగుణ ఇంకోడిని ప్రేమించిందని, సుగుణని తనకంటే ముందు మరో మగవాడు అనుభవించాడన్న నిజాలు గుర్తు వచ్చేవి. అసూయా ద్వేషాలతో మండిపడేవాడు భాస్కరరావు. ఆ అసూయ అక్కసు తీర్చుకోడానికి అందరికంటే ముందు రవి కనపడేవాడు. వాడిని ఏదోచెయ్యా లని వుండేవి, కాని ఏం చెయ్యలేక పోయేవాడు కొట్టినా నోరు వచ్చినవాడు తల్లికి చెప్పుకొంటాడు. వెధవ అనుకునేవాడు.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ తనకి సుగుణకి మధ్య అన్నింటికి ప్రతి బంధకంగా రవి వస్తున్నాడన్నది మరీ భరించరాని విషయంగా తయా రయింది. ఆ కోపం సుగుణ మీద తీర్చుకునేవాడు. షికారు వెడదాం. సిని మాకి వెడదాం అనేవాడు. సుగుణ రవినికూడా తీసుకురావడానికి తయా రయ్యేసరికి పట్టరాని కోపం వచ్చేది. 'వీడెందుకు తోకలాగ, వీడు వద్దు' అనేవాడు. ఎలా అండీ ఒక్కడ్నీ వదలడం అనేది మీ అన్నయ్య దగ్గిర వదిలేయ్ అనేవాడు భాస్కరరావు. సుగుణ అలాగేనని అక్కడ వదిలేసరికి మారాం చేసి ఏడ్పు రాగాలు పెట్టే కొడుకుని వదిలి వెళ్ళడానికి మనసు వప్పేది కాదు సుగుణకి. తీసికెడితే ఇంక భాస్కరరావు మొహం ముడుచు కుని అసలు మాట్లాడేవాడుకాడు. తీసికెళ్ళకపోతే కొడుకు ఏడుపుచూడలేక పోయేది సుగుణ. వదిలేసి వెళ్ళినా ప్రాణాలన్నీ వాడిమీదే వుండి ఆ సిని మాని కూడా చూడలేక, అతనితో మాట్లాడలేక అన్యమనస్కంగా వుండేది. అదిచూసి మరింత మండిపడేవాడు భాస్కరరావు, అలాంటి అవస్థలో నలిగి పోవడం చాలాసార్లు అనుభవమయింది సుగుణకి. ఎక్కడికన్నా వెళ్ళడానికి బయలుదేరడం అంటే ప్రాణసంకటంగా తయారయింది.

ఏ పండగలప్పుడన్నా సుగుణకి బట్టలు తెచ్చేవాడుగాని రవికి తన చేతుల్తో తను తెచ్చేవాడు కాడు. ఆ విషయం సుగుణ గుర్తు చేసినా విన నట్టు వూరుకునేవాడు. అంతగా మరీ చెప్తే 'నాకు తెలియదు నీవు వెళ్ళి కొనుక్కో' అనేవాడు,

ఆఖరికి రవి తిండి విషయంలో కూడా భాస్కరరావు కనపరిచే విభేదం చూస్తే సుగుణకి పట్టరాని దుఃఖం కలిగేది. "అన్ని పాలెందుకు ?

నా జీతంలో సగం వీడి పాలకే అయిపోతూంది" అనేవాడు భాస్కరరావు రవి పాలుతాగుతున్నప్పుడల్లా. రెండేళ్ళ పిల్లడు రోజుకి రెండు మూడు గ్లాసుల పాలు తాగడూ? అదే తన కడుపునపుట్టిన బిడ్డ అయితే అలా అన గలడా? అని నొచ్చుకునేది సుగుణ. వాడికి ఏమన్నా విటమిన్ మందులవీ యిస్తే 'శుభ్రంగా తినితిరుగుతున్నాడు. ఆ మందుల ఖర్చుకూడా ఎందుకు?' అని పైకే అనడం సుగుణ భరించలేకపోయేది.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ప్రతి చిన్న విషయానికి రవిని గదమా యించడం ప్రతి చిన్న విషయానికికూడా రాద్ధాంతం చేసి రవిని కొట్టడం వరకు వచ్చాక సుగుణకి యింట్లో నరకం ఆరంభమయింది. చిన్నపిల్లాడు ఏదన్నా పాడుచేయడం, బద్దలుకొట్టడం, అల్లరి చేయడం సహజం। దాని కోసం యింతలా పగసాధిస్తున్నట్టు అంతలా ద్వేషిస్తారా అని సుగుణ మాటకి మాట జవాబీయడం ఆరంభించింది. 'నీ కొడుకు నీకు ముద్దేమో కాని, ఆ వెధవ చేసే పనులు సహించడం నా వల్లగాదు' అని కోపంగా అరిచేవాడు, సుగుణ ఏమి అనలేక రవిని ఎత్తుకుని కన్నీళ్ళు పెట్టు కునేది,

'ఛీ....ఛీ.... వెధవ యిల్లు.... నేరకపోయి తద్దినం తెచ్చుకున్నాను ఎడపలు వూరి వాళ్ళ పిల్లల్ని భరించడం నాకేం ఖర్మ' అనే వరకు వచ్చాడు భాస్కరరావు.

తన సొమ్మంతా ఆ రెండేళ్ళ పిల్లాడు తినిపోతున్నంత దుగ్ధ ఏర్ప డింది భాస్కరరావుకి. రేపొద్దున తనకి పిల్లలు పుడ్తారు. వాళ్ళతోపాటు యీ రవిగాడిని ఎందుకు భరించాలి? వాడికి చదువు సంధ్యలు చెప్పించడం తనకేం అవసరం? అసలు ఇంకోడు కన్న పిల్లడిని తన యింట్లో ఎందుకు పెట్టుకోవాలి. ఆ వెధవ మూలంగా తనకి ఏ ఆనందం దక్కకుండా వుంది. ఆ వెధవమూలంగా తామిద్దరికి మనస్పర్థలు.... కలతలు వస్తున్నాయి.... ఛా! ముందు ఇంత దూరం ఆలోచించకుండా తొందరపడ్డాననుకుని పశ్చాత్తాపం ఆరంభించింది భాస్కరరావుకు.

ప్రతి రోజూ భార్యాభర్తల యిద్దరిమధ్య రవి కారణంగా ఏదో తగవు తప్పడంలేదు ! రోజు రోజుకి యీ గొడవలు భరించడం యిద్దరి కిద్దరికి కష్టమవసాగింది.

ఆ కోపం. కసీ మరోవిధంగా తీర్చుకోడంకూడా సాగించడం మొదలుపెట్టాడు భాస్కరరావు.

సుగుణ కాస్త ఉదాసీనంగా వుంటే 'ఏం పాత మొగుడు గుర్తు వస్తున్నాడేమిటి?' అనేవాడు.

భాస్కరరావు సరసం మరీ ఎక్కువయినరోజున సుగుణ కాస్త కోపంగా 'ఏమిటా మోటుతనం' అంటే 'నీ పాత మొగుడు యింతకంటే నాజూగ్గా ప్రవర్తించేవాడా' అని దెప్పేవాడు 'ఇంతకంటె బాగుండేదా నీ ఆ మొగుడి సరసం' అని అసహ్యంగాకూడా మాట్లాడడం ఆరంభించాడు సుగుణ కళ్ళలోబాధచూస్తే కసిదీరినట్లుండేది భాస్కరరావుకి.

ప్రతి విషయానికి అవసరం వున్నా లేకపోయినా రోజుకి పదిసార్లు 'పాత మొగుడు' అంటూ దెప్పుతూంటే ఎన్నో రోజులు సహించలేక ఓ రోజు సుగుణ కాస్త తీక్షణంగా "నన్నెందుకిలా పదే పదే నాకు ఆ పాత సంగతులు గుర్తుచేసి బాధిస్తారు .. ఆరోజులు మరిచిపోకుండా ఎందుకిలా గుర్తుచేసి హింసిస్తున్నారు" అంది.

"ఏం గుర్తు చేస్తే అంత బాధగా వుందేమిటి? పాపం ఆయనను ఇంకా మరచిపోలేకపోతున్నావన్నమాట. ఏం నాకంటె బాగా చూశావా డన్నమాట, నిన్ను ..." అంటూ మరింత వ్యంగ్యంగా విసుర్లు విసిరేవాడు.

రోజు రోజుకీ భాస్కరరావులో చెలరేగే రాక్షసత్వం, క్రూరత్వం పెచ్చుపెరుగుతూంటే సుగుణకు ఆ ఇంట్లో బ్రతకటం దుర్భరమవసాగింది. కాని ఏం చేస్తుంది? కావాలని పెళ్ళాడి యిప్పుడేం చేయ్యగలదు? రోజూ ఇద్దరూ దేనిగురించో వాదించుకోడం, దెబ్బలాడుకోడం, మాటలు విసురుకోడం, తిండిమానేయడం, భాస్కరరావు ఇల్లు చేరకపోవడం మొదలైన

ఘటనలు జరుగుతున్నా పెళ్ళి చేసుకున్నాం. తప్పదు ....అని సుగుణ ఓపిగ్గానే ఆ నరకం భరిస్తూంది.

కానీ సహనానికి ఓర్మికి దేనికన్నా హద్దుంటుంది : ఆహద్దు సుగుణ విషయంలో ఆరోజు దాటిపోయింది

రవికి రెండు రోజులు నుంచి జ్వరం. ఆ రెండు రోజులు ఏదో మామూలు జ్వరం అన్నట్టు ఏవో తెలిసిన మందులు వాడింది అయినా తగ్గలేదు. మూడో రోజు భయపడుతూనే భాస్కరరావుతో చెప్పింది.

“నన్నేం చెయ్యమంటావు” విసుగ్గా అడిగాడు. ఇదే తండ్రి అయితే ఏం చెయ్యమంటావు అని అడుగుతాడా అని బాధ కలిగింది. సుగుణకి. అయినా అదేం కన్పించనీయకుండా “డాక్టరెవరినైనా తీసుకురండి” అంది.

భాస్కరరావు చిరాగ్గా మొహం చిట్లించాడు, “నేను వెళ్ళలేను నీవే వెళ్ళి పిలుచుకో, లేకపోతే అక్కడికి తీసుకెళ్ళి చూపించుకో” అన్నాడు.

సుగుణకి వళ్ళు మండిపోయింది. “పిల్లాడు జ్వరంతో పడివుంటే డాక్టరుని తీసుకురావటానికి కూడా మీకు అంత కష్టంగా వుందన్నమాట. ఆడదాన్ని నేను వెళ్ళి డాక్టరుని పిలుచుకోవాలన్నమాట.... ఇదే మీ పిల్లాడయితే ఇలా అనేవారా? వాడు మీ కొడుకు కాదని కదూ ఇంత నిర్లక్ష్యం ఇంత అసహ్యం వాడి మీద!” తీక్షణంగా అంది. భాస్కరరావు. ఏం బెదర లేదు, ఆ కోపానికి.

“అవును... వాడు నాకేం అవుతాడని నాకుంటుంది ఆదుర్దా.... నా కొడుకయితే ఎందుకూరుకుంటాను ఇదేదో కొత్త సంగతి కనిపెట్టినట్టు మాట్లాడకు అన్నాడు హేళనగా.

సుగుణకి వుడుకుమోత్తనంతోపాటు దుఃఖంకూడా వచ్చింది. “పిల్లాడు రోగంతో పడుకుంటే ఎలా మాట్లాడుతున్నారు? మీకు పిల్లలుండివుంటే, వీడే మీ పిల్లాడయితే నేను యిలా ప్రవర్తించివుంటే మీకెలా వుండేది...” ఉక్రోషంగా అంది. భాస్కరరావు హేళనగా నవ్వాడు.

"ఎలా వుండడానికి ఏముంది? నాకే పిల్లలు వుంటే సవతి తల్లి ఆ పిల్లలని ఎలా చూసేదో వందలు వేలు కథలు విన్నాం.....వాళ్ళలో నీవూ ఒకరి క్రింద జమ అయి వుండేదానివి.... లేకపోతే ఇంకోరి పిల్లల్ని ఏ ఆడదిగాని, మగాడుగాని స్వంత పిల్లల్లా చూస్తారా ఏమిటి?

"అవును. లోకం ఇన్నాళ్ళూ సవతితల్లులకథలేవింది. ఆ సవతితల్లులు కంటె యీ సవతితండ్రుల క్రూరత్వం ఏంతీసిపోదని మీకథరుజువు చేస్తుంది. నన్నునా మానాన నా ఖర్మకి పడివుండనీయకుండా నాలో లేనిపోని ఆశలు కల్పించి పెద్ద కబుర్లు చెప్పి ఆదర్శమూర్తులనిపించుకునేందుకు ఈ పెళ్ళి చేసుకున్నారు. చేసుకొన్నదగ్గిరనించి ఒక్కలా కాల్చుకుతిన్నారు. పెళ్ళికి ముందు నాకు పిల్లాడున్నాడని. ఆ పిల్లాడు నాతో వుంటాడని తెలియకే చేసుకున్నారా? తెలిసి తెలిసి చేసుకుని నా బ్రతుకునిలా నరకం ఎందుకు చేస్తున్నారు చెప్పండి? ఈ పెళ్ళి చేసుకుంటే ఏదో సుఖముంటుందని భ్రమిశాను. కాని యీ బ్రతుకు ఆ 'విధవ బ్రతుకు'కంటె అధ్వాన్నంగా వుంటుందని, అంతకు మించిన నరకం చూస్తానని ముందే తెలిస్తే ఛస్తే యీ పెళ్ళి చేసుకునేదాన్ని కాను .... నోరెరుగని పసివాడిమీద అంత కసి, ద్వేషం ఎందుకు మీకు. వాడేం చేశాడని వాడిని అలా ద్వేషిస్తున్నారు. వాడు కూర్చుంటే తప్పు. నిల్చుంటే తప్పు. పడుకుంటే తప్పు. వాడేం చేసినా కోపం. వాడి నీడచూస్తేనే ద్వేషం. వాడు.... ఆ పసివాడు ఇంట్లో బిక్కుబిక్కుమంటూ దీనంగా ఏం చేస్తే తప్పోనన్నట్టు భయం భయంగా తిరుగుతూంటే నా హృదయం ఎంత రంపపు కోత అనుభవిస్తోందో తెల్సా? తల్లి ముందే తన పసిబిడ్డని అంతా ద్వేషించడం చూసి ఏ తల్లి అన్నా సహిస్తుందనుకుంటున్నారా? మీరు వాడిని ఎంత హీనంగా చూస్తున్నా యిన్నాళ్ళూ సహించాను, కేవలం మిమ్మల్ని పెళ్ళాడిన నేరానికి.....ఆఖరికి పసివాడికి రోగం వస్తే మందిప్పించడానికి కూడా మీకు మనస్కరించడం లేదంటే మీరు ... మీరు .... మనుష్యులు కారు .... పాషాణం ...."ఆవేశంతో, కోపంతో, దుఃఖంతో సుగుణ గొంతు వణికింది.

"నోర్ముయ్........"కోపంగా అరిచాడు భాస్కరరావు.. "ఈ పెళ్ళి చేసుకుని నీవు కాదు నష్టపడింది, నష్టపడింది నేను:....బాధపడ్తున్నది నేను.

......తెలియక ఏదో అనుకున్నానుగానీ తెలిస్తే నేనూ ఛస్తే చేసుకునే వాడినికాదు. పెళ్ళి చేసుకున్నాను నా సరదాలు ఏంతీర్చావు నీవు. సినిమాకు వెడదామంటే వాడో అంటావు. షికారుకి వెడదాం అంటే వాడుండాలి అంటావు. హనీమూన్ వెడదాం అంటే వాడ్నొదిలి ఎలా రానంటావు. ఎప్పుడు సరదా కాలక్షేపం చేయడానికి పిలిస్తే నీకు ఎంతసేపూ వాడి భోజనం, వాడి నిద్ర వాడి ఆలనా పాలనా తప్ప నా సంగతి నీ కెప్పుడన్నా పట్టిందా? ఎప్పుడు చూసినా ఆ వెధవను పట్టుకుని ఏడుస్తూంటే....తను కనని పిల్లాడ్ని పట్టుకుని ఏడుస్తూంటే ఏ మగాడన్నా సహిస్తాడను కున్నావా? నా సరదా నా ముచ్చటలు ఏం తీర్చావు నీవు? వాడిని ....వాడిని చూస్తూంటే .... నీవు....నీవు నా దానివి కాక ముందు మరోడి పెళ్ళాని వని .... వాడిద్వారా ఆ పిల్లాడిని కన్నావని....నాకంటె ముందు మరోడు నిన్ను అనుభవించాడని అనుక్షణం వాడి ఉనికి జ్ఞప్తికి తెస్తుంటే.... నా కెలా వుంటుందో నీకేం తెలుస్తుంది. నా మీద కంటె.... ఆ కుర్ర వెధవ మీద ఇంకోడి పిల్లాడిమీద నీకు శ్రద్ధాసక్తులు ఎక్కువ వుంటే ఇవతలి వాడికి ఎలా వుంటుందో నీకెలా తెలుస్తుంది....భాస్కరరావు ఎగిరి పడ్డాడు.

"అయితే ముందిది తెలియదా ?"

"ముందు నీకు తెలియనట్టే....నాకూ తెలియలేదు....కనకనే గోతిలోకి దిగాను. లేకపోతే మగాడ్ని....ముప్పైఏళ్ళున్న మగాడికి పెళ్ళాడ దానికి పిల్లలు దొరకరని నిన్ను రెండో పెళ్ళిదాన్ని, పిల్లాడి తల్లిని కట్టుకునుండే వాడిని కాను, తెలియకనే మోసపోయాను .. యీ వెధవపిల్లడి వల్ల నీకు నాకు మధ్య అడ్డు గోడలు లేస్తాయని, యీ కుర్ర వెధవ యిలా నా ఆనందాన్ని హరిస్తాడని ముందు తెలిస్తే...."కసిగా అంటున్నాడు భాస్కరరావు.

"ఆపండి....మాటిమాటికి వెధవపిల్లాడంటూ ఇష్టంవచ్చినట్టుమాట్లాడకండి. నా ముందే ఇంతలేసి మాటలు నోరెరుగని పసివాడిని అంటుంటే

యే తల్లి అయినా సహిస్తుందనుకుంటున్నారా? ఇన్నాళ్ళు సహించాను. ఇక సహించను పౌరుషంగా అంది సుగుణ.

"సహించకపోతే మానేయి.... నేను ఇదంతా సహించలేను.... ఇంకోడు కన్న పిల్లాడ్ని ఇంట్లో పెట్టుకుని బాధపడాల్సిన అవసరం నాకేం లేదు." కఠినంగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

"అంటే ఏమిటి మీ ఉద్దేశం?" ఎగిసిపడుతున్న గుండెలతో ఆవేశంగా అంది సుగుణ.

"అంటేనా విడమర్చి చెబుతున్నాను విను.... ఈ ఇంట్లో నీకు వుండాలనివుంటే నా దగ్గర వాడుండటానికి వీలు లేదు."

"యేమిటి? పిల్లాడు తల్లిదగ్గర వుండకుండా యెక్కడ వుంటాడని మీ ఉద్దేశం?"

"అదంతా నా కనవసరం! వాడిని యెక్కడ వుంచుతావో ఏం చేస్తావో నా కక్కరలేదు. కావలిస్తే మీ అన్నయ్య ఇంట్లో వుంచి డబ్బులు పారేయ్...."

సుగుణ కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. "నేను కన్న పిల్లాడిని పెంచాల్సిన అవసరం మా అన్నయ్య కేం లేదు." వ్యంగ్యంగా అంది.

"నేను కనని పిల్లాడిని వుంచుకోవాల్సిన అవసరం నా కంతకంటే లేదు" అంతకంటే హేళనగా అన్నాడు భాస్కరరావు.

"మీ ఉద్దేశం స్పష్టంగా చెప్పండి నన్నింట్లోంచి వెళ్ళమనా అర్థం?"

"నిన్ను వెళ్ళమనలేదు నేన్నదల్లా నీకు నేనుకావాలో వాడుకావాలో తేల్చుకోమన్నాను....ఆలోచించుకో"....

సుగుణ ఓ క్షణం ఆవేశంతో ఊగిపోయింది. అంతలోనే విల విల్లాడుతుంది. పిచ్చిదానిలా పెద్ద నవ్వు నవ్వింది. హేళనగా వ్యంగ్యంగా

"ఛాయిస్ యిచ్చారన్నమాట. మొగుడా? పిల్లాడా? అంటూ. భేష్ ...ఆలోచించాలా.... ఈ విషయం గురించి .ఆలోచించడానికి యే తల్లికీ అరక్షణం కూడా పట్టదని మీలాంటి మగాళ్ళకి తెలియకపోవచ్చు! నోరెరుగని పసివాడిని అనాధచేసి మొగుడుతో కులుకుతుంది ఆడది అని మీరనుకుని ఛాయిస్ ఇచ్చారా నాకు? నోరెరుగని పక్షులు సైతం రెక్కలురాని తమ బిడ్డలను రక్షించుకోడానికి తమ ప్రాణాలు సైతం అర్పిస్తాయే అలాంటిది మనిషినయిన నేను నా పసివాడిని వదిలి మీతో వుంటాననే ఛాయిస్ ఇచ్చారా? మాతృహృదయం ఎలాంటిదో తెలియకే ఛాయిస్ ఇచ్చారా? నేను కాకపోతే మరో పెళ్ళాం మీకు క్షణంలో వస్తుంది. కాని వీడికి తల్లిరాదు. అని తెలియనంత తెలివి తక్కువతనం నా కుందనే ఛాయిస్ ఇచ్చేరా మీరు. ....ఇదే మీ పిల్లాడయితే.... నేనే మీకు ఛాయిస్ ఇచ్చి వుంటే మీరు నన్నే ఎంచుకునుండేవారు. కన్న తండ్రి బిడ్డల్ని అలక్ష్యంచేసి పెళ్ళాంతో కులకబట్టే సవతి.తల్లుల కథలు వచ్చాయి! కాని .... తల్లి ....తల్లి వుండగా బిడ్డమీద ఈగ వాలనీదు! బిడ్డని రక్షించుకోడానికి అవసరమైతే రాక్షసి అవుతుంది. పెంచుకోడానికి ముష్టి అన్నా ఎత్తగలదు బిడ్డకోసం. యే త్యాగమన్నా....ఆఖరికి భర్తనన్నాసరే వదులుకోగలదు. తండ్రికీ, తల్లికీ తేడా యిప్పటికయినా తెలుసుకోండి! యిప్పటికయినా ఈ నరకంలోంచి నా బిడ్డకు విముక్తి కలిగి స్వేచ్ఛగా ఊపిరి పీల్చుకోడానికీ అవకాశం యిచ్చినందుకు సంతోషం! ఎటొచ్చి ఈ పెళ్ళి చేసుకుని లోకంలో ఇదివరకు వుండే సానుభూతి కాస్త పోగొట్టుకుని హేళనపాలయాననేదే నా ఆవేదన! ఈ సంగతి ముందు తెలుసుకోలేక తప్పటడుగువేసి అందరిచేత అన్పించుకునే స్థితికి వచ్చాననన్నదే నా బాధ, వస్తా ...శలవు." అంటూ పిల్లాడిని తీసుకుని భుజం మీద వేసుకున్న సుగుణని వెర్రివాడిలా చూశాడు భాస్కరరావు,

(స్వాతి '72 సంక్రాంతి ప్రత్యేక సంచికనుండి సంగ్రహింపబడినది.)

—o—